

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **I. I.**, zast. JUDr. Janou Sedláčkovou, advokátkou se sídlem Brno, Palackého tř. 33, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 2. 2006, č. j. 56 Az 203/2005 - 22,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni stěžovatele, advokátce JUDr. Janě Sedláčkové, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 1279,25 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedené usnesení Krajského soudu v Brně, jímž byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 9. 12. 2005, č. j. OAM-992/LE-B01-B02-2005. Rozhodnutím správního orgánu byla zamítnuta žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 2 zák. č. 325/1999 Sb. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba postrádá náležitosti uvedené v ustanoveních § 37 odst. 2 a 3 a § 71 odst. 1 písm. a) až f) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a pro postup soudu podle dílu prvního, hlavy druhé, části třetí s. ř. s. tak nejsou splněny podmínky řízení. Krajský soud proto žalobu odmítl.

V kasační stížnosti stěžovatel namítl, že je z jeho žaloby patrné, kterému soudu je určena, kdo ji činí, čeho se domáhá, je podepsána i datována. Dle jeho názoru dále obsahuje

vyličení důvodů, pro které stěžovatel s rozhodnutím správního orgánu nesouhlasí, a lze tak dospět k závěru, že obsahuje minimálně jeden žalobní bod. Soud měl proto postupovat podle ust. § 35 odst. 7 s. ř. s. a stěžovatele vyzvat k opravě nebo odstranění vad podání a stanovit k tomu lhůtu. V tom, že krajský soud takto nepostupoval, spatřuje stěžovatel jeho procesní pochybení a dovozuje, že pro odmítnutí žaloby neexistovaly relevantní důvody. Žádá proto Nejvyšší správní soud, aby usnesení Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobce musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Vzhledem k tomu, že napadené usnesení bylo krajským soudem vydáno dne 13. 2. 2006, tedy po účinnosti novely azylového zákona č. 350/2005 Sb., zkoumal Nejvyšší správní soud nejprve otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Otázkou projednatelnosti žaloby, resp. podmínek postupu soudu podle ust. § 35 odst. 7 s. ř. s. se Nejvyšší správní soud dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 9. 8. 2004, č. j. 2 Azs 63/2004 - 46, rozsudku ze dne 27. 2. 2004, č. j. 4 Azs 3/2004 - 48, www.nssoud.cz či rozsudku ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, publ. pod č. 113/2004 Sb. NSS. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobce dle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovené zástupkyni stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby učiněný v řízení o kasační stížnosti ve výši 1000 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 75 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 1075 Kč. Protože je ustanovená advokátka plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37

odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 204,25 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 1279,25 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 13. prosince 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

